

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 2. julija 2020(*)

„Predhodno odločanje – Obdavčenje – Davek na dodano vrednost (DDV) – Direktiva 2006/112/ES – Oprostitve – Člen 135(1)(g) – Oprostitve transakcij upravljanja posebnih investicijskih skladov – Enotna storitev, ki se uporablja za upravljanje posebnih investicijskih skladov in drugih skladov“

V zadevi C-231/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (višje sodišče (senat za davčne in gospodarske spore), Združeno kraljestvo) z odločbo z dne 15. marca 2019, ki je na Sodišče prispela 15. marca 2019, v postopku

BlackRock Investment Management (UK) Ltd

proti

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot (poročevalec), predsednik senata, M. Safjan, L. Bay Larsen, sodnika, C. Toader, sodnica, in N. Jääskinen, sodnik,

generalni pravobranilec: P. Pikamäe,

sodna tajnica: C. Strömholm, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 18. decembra 2019,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za BlackRock Investment Management (UK) Ltd N. Skerrett, solicitor, L. Poots, barrister, in A. Hitchmough, QC,
- za vlado Združenega kraljestva Z. Lavery in F. Shibli, agenta, skupaj z R. Hillom, barrister,
- za Evropsko komisijo L. Lozano Palacios in R. Lyal, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 11. marca 2020

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 135(1)(g) Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL 2006, L 347, str. 1, v nadaljevanju: Direktiva o DDV).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo BlackRock Investment Management

(UK) Ltd (v nadaljevanju: BlackRock) in Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (davčna in carinska uprava, Združeno kraljestvo) (v nadaljevanju: davčna uprava), ker ji ta uprava ni priznala oprostitve davka na dodano vrednost (DDV) iz člena 135(1)(g) Direktive o DDV.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 1(2), drugi pododstavek, Direktive o DDV določa:

„Pri vsaki transakciji se DDV, izražen na ceno blaga ali storitev po stopnji, ki je predpisana za to blago ali za te storitve, obračuna po odbitku zneska DDV, ki je neposredno vključen v razne stroškovne komponente.“

4 Člen 2(1) te direktive določa:

„Predmet DDV so naslednje transakcije:

[...]

(c) storitve, ki jih davčni zavezanec, ki deluje kot tak, opravi na ozemlju države članice za plačilo;

[...]“

5 Naslov IX navedene direktive, „Oprostitve“, vsebuje člene od 131 do 166 te direktive.

6 Člen 131 Direktive o DDV, ki je v poglavju 1 tega naslova, naslovljenem „Splošne določbe“, določa:

„Oprostitve iz poglavij 2 do 9 se uporabljajo brez vpliva na druge določbe Skupnosti in pod pogoji, ki jih določijo države članice zaradi zagotavljanja pravilne in enostavne uporabe teh oprostitvev in preprečevanja vsakršnih možnih davčnih utaj, izogibanja in zlorab.“

7 Člen 135(1) te direktive, ki je v poglavju 3 navedenega naslova, naslovljenem „Oprostitve za druge dejavnosti“, določa:

„Države članice oprostijo naslednje transakcije:

[...]

(g) upravljanje posebnih investicijskih skladov, ki jih opredelijo države članice;

[...]“

8 Člen 196 te direktive, kakor je bil spremenjen z Direktivo Sveta 2008/8/ES z dne 12. februarja 2008, določa:

„DDV je dolžan plačati vsak davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, identificirana za namene DDV, kateremu/kateri se opravijo storitve iz člena 44, če te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v tej državi članici.“

Pravo Združenega kraljestva

9 V skladu s členom 31(1) Value Added Tax Act 1994 (zakon iz leta 1994 o davku na dodano

vrednost) je „[d]obava blaga ali storitev [...] oproščena, če ustreza opisu, ki je trenutno določen v prilogi 9“.

10 Skupina 5 te priloge, ki se nanaša na financiranje, med drugim določa oprostitev za storitve upravljanja investicijskih subjektov s seznama in določenih vrst skladov. V skladu s pojasnili predložitvenega sodišča so to tisti subjekti in skladi, ki jih je v Združenem kraljestvu treba obravnavati kot posebne investicijske sklade.

Dejansko stanje v sporu o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

11 Družba BlackRock je članica in predstavnica skupine za DDV s sedežem v Združenem kraljestvu, ki združuje družbe, ki opravljajo dejavnost upravljanja skladov.

12 Družba BlackRock upravlja posebne investicijske sklade in druge sklade, vendar prvi glede na število in vrednost upravljanih sredstev ne pomenijo večine upravljanih skladov.

13 Za upravljanje vseh teh skladov družba BlackRock uporablja storitve, ki jih zagotavlja družba BlackRock Financial Management Inc. (v nadaljevanju: BFMI), družba ameriškega prava, ki spada v isto poslovno skupino. Te storitve se zagotavljajo prek programske platforme, imenovane Aladdin, ki je sestavljena iz kombinacije strojne opreme, programske opreme in človekovega vložka. Platforma Aladdin upravljavcem portfeljev zagotavlja analizo trgov, spremljanje uspešnosti in nadzor tveganj kot pomoč pri njihovih naložbenih odločitvah, zagotavlja jim nadzor nad upoštevanjem zakonodaje in jim omogoča izvajanje transakcij. V skladu s predlogom za sprejetje predhodne odločbe gre za isto storitev, ne glede na upravljane sklade.

14 Ker družba BFMI nima sedeža v Združenem kraljestvu, družba BlackRock DDV v skladu s členom 196 Direktive o DDV plačuje v okviru mehanizma obrnjene davčne obveznosti.

15 Družba BlackRock je za obdobje med 1. januarjem 2010 in 31. januarjem 2013 menila, da bi morale biti storitve, uporabljene za upravljanje posebnih investicijskih skladov, oproščene DDV na podlagi člena 135(1)(g) navedene direktive, zato je davek plačala le za storitve, uporabljene za upravljanje drugih skladov, pri čemer je bila vrednost teh storitev izražena sorazmerno z zneskom teh skladov v skupnem znesku upravljanih skladov.

16 Ker se davčna uprava s tem pristopom ni strinjala, je izdala odločbe o odmeri, ki se nanašajo na to obdobje. Družba BlackRock je te odločbe izpodbijala pred First-tier Tribunal (Tax Chamber) (sodišče prve stopnje (oddelek za davčne spore), Združeno kraljestvo), ki je njeno tožbo zavrnilo.

17 Družba BlackRock je zoper to sodbo pri predložitvenem sodišču vložila pritožbo.

18 Družba BlackRock pred zadnjenavedenim sodiščem trdi, da bi morala biti njena uporaba platforme Aladdin vsekakor oproščena za storitve, prežete v zvezi z upravljanjem posebnih investicijskih skladov, pri čemer se vrednost teh storitev lahko določi glede na njihov delež v skupnem znesku upravljanih skladov. Davčna uprava pa trdi, da je treba vse storitve, ki jih družba BlackRock prejme prek platforme Aladdin, obdavčiti, ker ta družba večinoma upravlja sklade, ki niso posebni investicijski skladi.

19 V teh okoliščinah je Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (višje sodišče (senat za davčne in gospodarske spore), Združeno kraljestvo) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„[Ali je treba člen] 135(1)(g) Direktive [2006/112], če tretja oseba, ki opravlja storitve za upravljavca sklada, opravi enotno dobavo storitev upravljanja v smislu tega člena, ta upravljavec

skladov pa to storitev uporablja pri upravljanju posebnih investicijskih skladov in pri upravljanju skladov, ki niso posebni investicijski skladi:

(a) [razlagati] tako, da za to enotno dobavo velja ena davčna stopnja, in če je tako, kako se ta davčna stopnja določi, oziroma

(b) ali je treba plačilo za to enotno dobavo razdeliti glede na uporabo storitev upravljanja (na primer, glede na premoženje, ki se upravlja v posebnih investicijskih skladih oziroma v skladih, ki niso posebni investicijski skladi), tako da se en del te enotne dobave obravnava kot oproščen, drugi del pa kot obdavčljiv?

Vprašanje za predhodno odločanje

20 Predložitveno sodišče z vprašanjem za predhodno odločanje v bistvu sprašuje, ali je treba člen 135(1)(g) Direktive o DDV razlagati tako, da je enotna storitev upravljanja, ki se z računalniško platformo, ki je v lasti tretjega ponudnika, zagotavlja družbi za upravljanje skladov, ki hkrati vključuje posebne investicijske sklade in druge sklade, zajeta z oprostitvijo DDV iz te določbe, in če je odgovor pritrdilen, katera so podrobna pravila za uporabo navedene oprostitve.

21 Opozoriti je treba, da so, kot izhaja iz ustaljene sodne prakse, oprostitve iz člena 135(1) Direktive o DDV samostojni pojmi prava Unije, katerih namen je izogniti se razlikam pri uporabi ureditve DDV v posameznih državah članicah (sodba z dne 25. julija 2018, DPAS, C-5/17, EU:C:2018:592, točka 28 in navedena sodna praksa).

22 Poleg tega se izrazi, uporabljeni za opis oprostitve iz člena 135(1) Direktive o DDV, razlagajo ozko, saj te oprostitve pomenijo izjeme od splošnega načela, po katerem se DDV plača za vsako dobavo blaga ali storitev, ki jo davčni zavezanec opravi za plačilo (glej v tem smislu sodbo z dne 19. decembra 2018, Mailat, C-17/18, EU:C:2018:1038, točka 37). Iz tega izhaja, da je storitev, če ni zajeta z oprostitvami, določenimi s to direktivo, obdavčena z DDV v skladu s členom 2(1)(c) navedene direktive (sodba z dne 10. aprila 2019, PSM „K“, C-214/18, EU:C:2019:301, točka 43).

23 Najprej, v zvezi z vprašanjem, ali je treba storitve, ki jih je družba BFMI družbi BlackRock zagotovila prek platforme Aladdin, šteti za enotno storitev, je treba opozoriti, kot izhaja iz ustaljene sodne prakse, da čeprav je treba za namene DDV vsako transakcijo običajno šteti za samostojno in neodvisno, kot izhaja iz člena 1(2), drugi pododstavek, Direktive o DDV, se transakcija, ki z gospodarskega vidika obsega eno samo storitev, ne sme umetno razdeliti, da se ne bi izkrivilo delovanje sistema DDV. Zato gre za enotno storitev, kadar sta dva ali več elementov ali dejanj, ki jih davčni zavezanec opravi za svojo stranko, tako tesno povezanih, da dejansko sestavljajo eno samo nedeljivo gospodarsko storitev, katere razdelitev bi bila umetna (sodba z dne 18. januarja 2018, Stadion Amsterdam, C-463/16, EU:C:2018:22, točka 22 in navedena sodna praksa).

24 V obravnavanem primeru in kot je generalni pravobranilec navedel v točki 51 sklepnih predlogov, je iz elementov, ki so bili predloženi Sodišču, zlasti na obravnavi, razvidno, da je vrednost zadevnih storitev z vidika njihovih uporabnikov v kombinirani uporabi različnih funkcij računalniške platforme Aladdin, tako da se zdi, da je treba za to storitev kljub množici elementov in dejanj, ki so bili zagotovljeni navedenim uporabnikom, šteti, da pomeni neločljivo gospodarsko storitev.

25 Vendar Sodišče, ki mu je zadeva predložena v okviru člena 267 PDEU, ne opredeli dejanskega stanja iz postopka v glavni stvari, saj je za tako opredelitev izključno pristojno nacionalno sodišče. Vloga Sodišča je omejena na razlago prava Unije nacionalnemu sodišču, ki je koristna za odločitev v sporu, ki mu je bil predložen (sodbi z dne 13. oktobra 2005, Parking Brixen,

C-458/03, EU:C:2005:605, točka 32, in z dne 21. maja 2015, Kansaneläkelaitos, C-269/14, neobjavljena, EU:C:2015:329, točka 25).

26 V obravnavanem primeru pa je iz besedila vprašanja za predhodno odločanje razvidno, da predložitveno sodišče šteje storitve iz postopka v glavni stvari za „enotno dobavo storitev“.

27 Zato je treba za odgovor na navedeno vprašanje za predhodno odločanje navedeno storitev šteti za enotno storitev.

28 Na prvem mestu je treba opozoriti, da lahko pojem „enotna storitev“ v sodni praksi Sodišča zajema dve vrsti položajev, kot je navedel generalni pravobranilec v točki 42 sklepnih predlogov.

29 Na eni strani gre za enotno storitev, če je treba enega ali več elementov šteti za glavno storitev, medtem ko je treba druge elemente obravnavati kot eno ali več pomožnih storitev, ki se z davčnega vidika obravnavajo enako kot glavna storitev. Natančneje, storitev je treba šteti za pomožno storitev glede na glavno storitev, če za stranke ni cilj, temveč sredstvo, da lahko uporabljajo glavno storitev ponudnika storitve pod najboljšimi pogoji (sodbi z dne 25. februarja 1999, CPP, C-349/96, EU:C:1999:93, točka 30, in z dne 18. januarja 2018, Stadion Amsterdam, C-463/16, EU:C:2018:22, točka 23 in navedena sodna praksa).

30 Na drugi strani so lahko nerazdružljivi elementi enotne storitve prav tako postavljeni na isto raven, tako da ni mogoče meniti, da je en element treba šteti za glavno storitev, drugega pa za pomožno (glej v tem smislu sodbo z dne 19. julija 2012, Deutsche Bank, C-44/11, EU:C:2012:484, točka 27).

31 Po mnenju Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska ima storitev iz postopka v glavni stvari dva elementa, in sicer pomožni element zagotavljanja storitev za upravljanje posebnih investicijskih skladov in glavni element zagotavljanja storitev za upravljanje drugih skladov. Ta država iz tega sklepa, da bi moral biti pomožni element deležen enake davčne obravnave kot glavni element in zato obdavčen tako kot storitve upravljanja drugih skladov, ne da bi bil upravičen do oprostitve iz člena 135(1)(g) Direktive o DDV.

32 Vendar je treba poudariti, da Združenemu kraljestvu v resnici ne uspe razlikovati glavnega in pomožnega elementa storitve v postopku v glavni stvari, ampak se omejuje na razlikovanje dveh uporab celote storitev, ki se ponujajo s platformo Aladdin, in sicer ene za upravljanje posebnih investicijskih skladov, druge pa za upravljanje drugih skladov.

33 Poleg tega iz predložitvene odločbe ni razvidno, da bi bilo mogoče v okviru storitve, ki se zagotovi s platformo, kot je ta v postopku v glavni stvari, razlikovati med glavnimi in pomožnimi storitvami. Storitve analize trgov, spremljanja uspešnosti, ocene tveganj, nadzora nad upoštevanjem zakonodaje in izvajanja transakcij ustrezajo zaporednim fazam, ki so vse enako potrebne za izvajanje naložbenih transakcij v dobrih pogojih. Zato se tako zagotavljanje storitev obravnava kot enotna storitev, ki je sestavljena iz različnih elementov enakega pomena.

34 Sodišče je poleg tega že razsodilo, da je storitev upravljanja portfeljev enotna storitev, sestavljena iz storitve analize in spremljanja premoženja stranke vlagatelja ter storitve nakupa in prodaje vrednostnih papirjev, pri čemer sta obe nepogrešljivi za izvedbo celotne storitve (glej v tem smislu sodbo z dne 19. julija 2012, Deutsche Bank, C-44/11, EU:C:2012:484, točki 26 in 27).

35 Na drugem mestu, iz opredelitve transakcije, ki vključuje več elementov, kot enotne storitve izhaja, da mora za to transakcijo veljati ista stopnja DDV. Če bi države članice imele možnost, da za različne elemente, ki sestavljajo enotno storitev, določijo različne stopnje DDV, ki se uporabljajo za navedene elemente, bi to vodilo v umetno razdelitev te storitve in bi se s tem lahko

spremenilo delovanje sistema DDV (sodba z dne 18. januarja 2018, Stadion Amsterdam, C-463/16, EU:C:2018:22, točka 26 in navedena sodna praksa).

36 Vendar družba Blackrock izpodbija, da bi bilo to splošno pravilo mogoče uporabiti v sporu o glavni stvari. Ta družba namreč meni, da je prav navedeno pravilo nasprotuje temu, da se različni elementi enotne storitve davčno obravnavajo različno, pa ne preprečuje, da bi se davčno obravnavanje enotne storitve razlikovalo glede na njeno uporabo. Poleg tega naj bi Sodišče v točkah 53 in 54 sodbe z dne 4. maja 2017, Komisija/Luksemburg (C-274/15, EU:C:2017:333), dopustilo različno davčno obravnavanje glede na namen storitev.

37 Vendar ta sodba ni upoštevana za postopek v glavni stvari.

38 Sodišče se je namreč v navedeni sodbi izreklo o očitku, ki se je nanašal na kršitev člena 132(1)(f) Direktive o DDV. S tem členom pa so oproščene „storitve, ki jih za svoje člane opravijo neodvisne skupine oseb, katerih dejavnosti so oproščene ali niso predmet DDV, in so neposredno namenjene za opravljanje njihove dejavnosti“. Ta določba tako opredeljuje področje uporabe oprostitve DDV, ki jo določa glede na namen zadevnih storitev. Določa torej različno davčno obravnavanje glede na ta namen, kot je presodilo Sodišče v zgoraj navedeni sodbi.

39 Oprostitev iz člena 135(1)(g) Direktive o DDV pa je opredeljena le glede na naravo zadevne storitve, v obravnavanem primeru transakcij upravljanja posebnih investicijskih skladov. Besedilo te določbe torej ne dovoljuje ločitve davčnega obravnavanja enotne storitve na podlagi njene uporabe.

40 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba ob uporabi pravila, navedenega v točki 35 te sodbe, enotno storitev, kot je ta v postopku v glavni stvari, davčno obravnavati enotno.

41 Na tretjem mestu, treba je presoditi, ali je treba enotno davčno obravnavanje take storitve določiti glede na naravo večinoma upravljanj skladov. Predložitveno sodišče namreč predvideva možnost, da bi bile obdavčene vse storitve, ki jih je prejela družba BlackRock prek platforme Aladdin, ker se te storitve večinoma uporabljajo za upravljanje skladov, ki niso posebni investicijski skladi. Nasprotno pa bi po tej logiki, če bi družba BlackRock upravljala pretežno posebne investicijske sklade, vse storitve morale biti oproščene plačila DDV.

42 Vendar na eni strani ta rešitev ne more temeljiti na sodni praksi v zvezi s kompleksnimi storitvami, ki vključujejo glavni element, ki določa davčno obravnavanje storitve, in pomožni element, ki je davčno izenačen z glavnim elementom. Kot je bilo namreč navedeno v točki 32 te sodbe, v obravnavanem primeru ni glavne storitve, ki bi jo spremljala sekundarna storitev.

43 Na drugi strani je Sodišče glede člena 13(B)(d), točka 6, Šeste direktive Sveta 77/388/EGS z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 23), katerega besedilo je bilo brez bistvenih sprememb prevzeto v člen 135(1)(g) Direktive o DDV, razsodilo, da je upravljanje posebnih investicijskih skladov v smislu te določbe opredeljeno glede na naravo zagotovljenih storitev, in ne glede na to, kdo jih zagotavlja ali sprejema (sodba z dne 4. maja 2006, Abbey National, C-169/04, EU:C:2006:289, točka 66).

44 Uporaba enotne stopnje glede na glavni namen storitev, ki se zagotavljajo prek platforme, kot je platforma Aladdin, bi namreč lahko privedla do odobritve oprostitve za upravljanje posebnih investicijskih skladov za druge sklade. V tem primeru bi bil lahko upravljavec posebnih investicijskih skladov upravičen do oprostitve storitev za celotno dejavnost upravljanja skladov, vključno s skladi, ki niso posebni investicijski skladi.

45 Taka posledica bi bila v nasprotju z razlago oprostitve iz člena 135(1)(g) Direktive o DDV, ki mora biti, kot je bilo opozorjeno v točki 22 te sodbe, podobno kot pri drugih oprostitvah iz istega odstavka tega člena, ozka.

46 Zato v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, davčnega obravnavanja zagotavljanja storitev ni mogoče določiti glede na naravo večine skladov, ki jih upravlja zadevna družba.

47 Na tretjem mestu je treba spomniti, da je Sodišče razsodilo, da morajo storitve, ki jih zagotavlja tretji upravljavec, da bi jih bilo mogoče opredeliti kot oproščene transakcije v smislu te določbe, tvoriti posebno celoto, presojano celovito, katere namen je izpolniti specifične in nujne naloge storitve upravljanja posebnih investicijskih skladov (glej v tem smislu sodbi z dne 4. maja 2006, *Abbey National*, C-169/04, EU:C:2006:289, točki 70 in 71, ter z dne 7. marca 2013, *GfBk*, C-275/11, EU:C:2013:141, točka 21).

48 V obravnavanem primeru pa se stranki v postopku v glavni stvari strinjata, da je bila zadevna storitev zasnovana za upravljanje različnih vrst naložb in da se zlasti lahko brez razlikovanja uporablja za upravljanje posebnih investicijskih skladov in za upravljanje drugih skladov. Zato te storitve ni mogoče šteti za specifično storitev za upravljanje posebnih investicijskih skladov.

49 Zato zagotavljanje storitev, kot je to v postopku v glavni stvari, ne izpolnjuje pogojev za oprostitve iz člena 135(1)(g) Direktive o DDV.

50 Takega sklepa ni mogoče ovreči s trditvijo družbe BlackRock, ki se nanaša na načelo davčne nevtralnosti, v skladu s katerim lahko gospodarski subjekti izberejo organizacijski model, ki jim s strogo ekonomskega vidika najbolj ustreza, ne da bi bili v nevarnosti, da bi bile njihove transakcije zato izključene iz oprostitve iz člena 135(1)(g) Direktive o DDV (glej v tem smislu sodbo z dne 4. maja 2006, *Abbey National*, C-169/04, EU:C:2006:289, točka 68).

51 Ker je načelo davčne nevtralnosti pravilo razlage Direktive o DDV, in ne hierarhično višje pravilo glede na določbe te direktive, namreč ne more dopustiti razširitve področja uporabe oprostitve (glej v tem smislu sodbo z dne 19. julija 2012, *Deutsche Bank*, C-244/11, EU:C:2012:484, točka 45) in posledično povzročiti, da bi se člen 135(1)(g) Direktive o DDV uporabil za storitev, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki ne izpolnjuje pogojev za to oprostitve.

52 Glede na vse zgornje preudarke je treba na vprašanje za predhodno odločanje odgovoriti, da je treba člen 135(1)(g) Direktive 2006/112 razlagati tako, da enotna storitev upravljanja, ki se z računalniško platformo, ki je v lasti tretjega ponudnika, zagotavlja družbi za upravljanje skladov, ki hkrati vključuje posebne investicijske sklade in druge sklade, ni zajeta z oprostitvijo iz te določbe.

Stroški

53 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališ? Sodiš?u, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Člen 135(1)(g) Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost je treba razlagati tako, da enotna storitev upravljanja, ki se z računalniško platformo, ki je v lasti tretjega ponudnika, zagotavlja družbi za upravljanje skladov, ki hkrati vključuje posebne investicijske sklade in druge sklade, ni zajeta z

oprostitvijo iz te določbe.

Podpisi

* Jezik postopka: angleščina.